

stemmelse med Lovgivningens Regler, naar man siger, at i dette Overslag maa der være beregnet nogle Beløb til disse uforudsete Udgifter. Men det, jeg udtrykkelig vilde hævde, var det, at Lovens Aand — og det er ogsaa Aanden i Loven af 1910 — jo for det første er den, at man skal søge at skaffe Balance, ikke forringe Kommunens Status, men tillige ogsaa det, at man vil advare Kommunalbestyrelsen mod at forhøje Skattebyrderne alt for stærkt. Det er Lovens Aand. Jeg holder nu mest af Lovens Ord, uagtet jeg ved, at man i andre Partier hævder, at Aand er Magt.

Justitsministeren (Bülow): Jeg beklager, at det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Poul Rasmusen) ikke kunde forstaa min Slutning med Hensyn til § 1. Den er da egentlig ikke saa vanskelig at forstaa. Det, der staar i § 1, er, som jeg sagde, at Indkomstskatten skal være en supplerende Skat for Københavns Kommune. Det, som det ærede Medlem og hans Meningsfæller paa dette Omraade ville lægge ind i den, er, at Indkomstskatten skal opkræves med et saadant Beløb, at der bliver fuldstændig Overensstemmelse mellem Indtægts- og Udgiftssiden paa Regnskabet, og det siger jeg, det staar der ikke i § 1. Det er Størrelsen, med hvilken Procenten skal opkræves, der henvises til med den sidste Bestemmelse, hvor der staar, at Indkomstskatten „udredes efter de i nærværende Lov indeholdte Bestemmelser“. Jeg antager, at det var en Talefejl, naar det ærede Medlem sagde „opkræves“, der staar „udredes“. (Poul Rasmusen: Ja!). Der ligger dog en Forskel deri. Men altsaa, det er Spørgsmaalet om, med hvilket Beløb Indkomstskatten skal udredes, hvorom der findes andre Bestemmelser, og blandt disse — det er ikke den eneste — ogsaa Bestemmelsen i § 27. Saa vil jeg yderligere sige om § 1, at selv om det ærede Medlem har Ret i sin Betragtning om, at da Lovforslaget i 1861 blev fremlagt, har man muligvis — mere kan man ikke komme til — med § 5 ment, at Ordene vare saadanne, at de nødvendiggjorde, at der blev Balance mellem Indtægter og Udgifter, saa gjorde jeg udtrykkelig opmærksom paa, da jeg første Gang havde Ordet, at man i Aarene efter 1861 var bleven belært om, at saaledes kunde Ordene ikke forstaaes. Men ikke desto mindre ændrede man dem ikke i 1910.

Dernæst kommer jeg til § 27. Det, der er sket ved § 27, er, at Kommunalbestyrelsen ikke frit kan forhøje Skattens Grundbeløb uden at skulle spørge Vælgerne, men det

er ikke det, at Bestemmelsen med Hensyn til Procenten af det Tillæg eller den Nedsættelse, der skal ske af Grundbeløbet, er tagen fra Kommunalbestyrelsen og enten overtagen af Lovgivningsmagten eller overladt til Ministeriet. Efter det oprindelige Forslag var Regelen, at Ministeriets Sanktion skulde til, men man vilde i dette høje Ting bevare den Selvbestemmelsesret, Kommunerne — ogsaa Københavns Kommune — havde, og saa strøg man Bestemmelsen om, at Kommunen skulde søge Ministeriets Billigelse, men i Stedet for skulde den gaa til Vælgerne. Det var den Indskrænkning, man gjorde i Bevægelsesfriheden, og hverken den, at Lovgivningsmagten lagde Baand paa Bevægelsesfriheden, ej heller den, at Ministeriet skulde være Kontroløren. Det var Vælgerne, som skulde være Kontrolørerne, men Fastsættelsen af Tillæget eller Nedsættelsen blev i Kommunalbestyrelsens Haand, og det ærede Medlem kan ikke komme bort fra det meget vægtige Argument, der ligger i § 27, 4de Stykke. Thi der staar ikke et Ord i § 27 om, at Nedsættelsen af Tillæget kun kan finde Sted, hvis der finder Nedsættelse Sted paa Udgiftssiden. Nej, der staar saa ubetinget, som det overhovedet kan skrives, at „efter det stødfundne Valg træffer Kommunalbestyrelsen endelig Bestemmelse om, hvorvidt den i Henhold til den tidligere Kommunalbestyrels Beslutning paakrævede eller en mindre“ — en større staar der selvfølgelig ikke, det maa den ikke foretage — „Skatteudskrivning skal foretages“. Hvis man vilde have det ind i Paragraffen, som det ærede Medlem nu siger, at der skulde staa, skulde der have staaet, at saa skal Skatten opkræves med det Beløb, der er vedtaget paa det paagældende Budget, medmindre den nye Kommunalbestyrelse foretager en Udgiftsnedsættelse. Men det staar der slet ikke.

Den Udtalelse, som det ærede Medlem citerede af den forhenværende Indenrigsminister i Folketinget, vedrører slet ikke det Spørgsmaal, vi her diskutere. Hvad man derfor kan slutte af hans Mening, ved jeg ikke, men det berører slet ikke dette Spørgsmaal, Fortolkningen af Lovens § 27.

Formanden: Det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Poul Rasmusen) har Ordet for en kort Bemærkning.

Poul Rasmusen: Den højtærede Minister taler nu selv om, at Indkomstskatten efter Loven er en supplerende Skat. Det er rigtigt. Der er altsaa et tomt Rum, der